

QUÌ GỐI RƯỚC MÌNH THÁNH CHÚA

Đức Cha Athanasius Schneider là Giám Mục Phụ Tá giáo phận Karaganda thuộc cộng hòa Kazakhstan ở miền Trung Á. Kazakhstan trước kia thuộc Liên Bang Sô-Viết, nghĩa là, từng sống dưới chế độ cộng sản vô thần. Đức Cha là tác giả cuốn "Dominus Est" ghi lại những suy tư của một Giám Mục liên quan đến việc Rước Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Xin nhường lời cho Đức Cha Athanasius Schneider.

Lý do thúc đẩy tôi viết cuốn "Dominus Est" đến từ kinh nghiệm bản thân của thời niên thiếu sống tại Kirghistan. Hồi ấy Giáo Hội Công Giáo bị bách hại

tàn khốc. Chính trong thời kỳ này tôi được hồng phúc xưng tội và rước lễ lần đầu. Và tôi luôn luôn trông thấy cảnh tín hữu Công Giáo quì gối rước Mình Thánh Chúa trên lưỡi cách trang nghiêm sốt sắng. Hình ảnh này ghi khắc mãi mãi trong tâm tư tôi. Năm 1973 gia đình tôi chuyển về sống tại Tây Đức. Trước khi lên đường, vị Linh Mục thánh thiện từng chuẩn bị cho tôi rước lễ lần đầu nói với chúng tôi:

- Anh chị em hãy cẩn trọng vì bên Đức có nhiều nhà thờ cho tín hữu rước lễ trên tay!

Chúng tôi thật ngỡ ngàng và Mẹ tôi buồn bã tuyên bố với chúng tôi:

- Các con à, chúng ta sẽ không bao giờ đặt chân đến các nơi ấy!

Về đến Tây Đức gia đình chúng tôi sống nơi một thành phố có nhiều nhà thờ Công Giáo. Thánh đường đầu tiên chúng tôi đến tham dự Thánh Lễ, tất cả các tín hữu đều đứng thẳng và rước Mình Thánh Chúa trên tay. Chỉ riêng gia đình chúng tôi kính cẩn quì gối và rước Mình Thánh Chúa trên lưỡi. Sau đó chúng tôi lần lượt tìm đến các nhà thờ Công Giáo trong thành phố, nhưng nơi nào tín hữu cũng đứng thẳng và rước Mình Thánh Chúa trên tay. Tôi nhớ rất rõ năm ấy tôi lên 12-13 tuổi và chứng kiến cảnh Mẹ tôi bật khóc và nói với chúng tôi:

- Các con à, Mẹ không thể nào hiểu làm sao người ta có thể rước Chúa chúng ta theo cách thức này!

Riêng tôi, tôi cũng chưa từng chứng kiến cảnh tượng rước lễ như thế trong các thánh đường hầm trú trong thời Đạo Công Giáo bị bách hại bên Nga. Tôi bộc bạch cho Mẹ nghe cảm tưởng kỳ lạ đầu tiên:

- Mẹ à, trông giống như cảnh người ta phân phát bánh ngọt ở trường vậy! Chúng con tiếp nhận cách lạnh lùng bánh ngọt bỏ trên tay!

Đó là cảm tưởng đầu tiên của tuổi thơ. Thế nhưng trong tâm tình một đứa trẻ - phản ứng trước các giọt nước mắt của mẹ hiền - đã để lại trong tâm hồn tôi một dấu ấn không bao giờ xóa mờ. Nó theo tôi suốt

cuộc đời xuân trẻ mãi cho đến khi tôi làm Linh Mục và cả giờ đây với tư cách là Giám Mục. Đó là nỗi đau đớn và niềm ưu tư không bao giờ lìa xa tôi.

Giây phút thánh thiêng nhất trong Thánh Lễ sau khi Truyền Phép chính là phần Rước Lễ. Đó là giây phút trọng đại tín hữu Công Giáo được gặp gỡ Chúa thật gần gũi và thật thân tình ngay trong cơ thể của mình. Đây là cuộc gặp gỡ gần gũi nhất trên cõi đời trong cuộc sống nơi trần gian. Vậy mà làm sao chúng ta lại có thể rước Chúa cách hời hợt tầm thường được?

Chúng ta không có quyền cũng không có bổn phận xét đoán ý hướng và tâm tình bên trong của người khác. Thế nhưng, dấu hiệu bề ngoài xem ra quá tầm thường quá nghèo nàn để biểu lộ tâm tình tôn kính thờ lạy đối với THIÊN CHÚA Tối Cao trong một giây phút linh thiêng trọng đại dường ấy, lại diễn ra giống như việc phân phát lương thực,

khiến cho tôi phải ưu tư và đầy lo lắng! Cho và Rước Mình Thánh Chúa phải diễn ra cách thật trang trọng như là giây phút linh thiêng tốt đỉnh của Thánh Lễ.

Đối với tôi, ngay từ thời niên thiếu, tôi luôn luôn kính cẩn quỳ gối khi rước Mình Thánh Chúa, cho dầu tôi là người duy nhất làm như thế trong nhà thờ. Đến khi trưởng thành tôi cũng giữ nguyên thói quen lành thánh ấy và không bao giờ cảm thấy xấu hổ vì quỳ gối rước Mình Thánh Chúa. Tôi luôn luôn cảm tạ THIÊN CHÚA ban cho tôi lòng can đảm để có thể làm một cử chỉ không giống ai! Đó là ơn Chúa ban chứ không phải do sức riêng tôi. Lúc còn thanh niên sống bên Đức tôi cũng thường nói với các Linh Mục là nên trao Mình Thánh Chúa trên lưỡi để tránh việc các mảnh vụn Mình Thánh Chúa bị rơi xuống đất.

Khi hoàn tất cuốn "Dominus Est" ghi lại những suy tư của tôi về việc kính cẩn quỳ gối rước Mình Thánh Chúa trên lưỡi, tôi do dự không biết có nên xuất bản không. Tôi liền trao bản thảo cho Đức Thánh Cha Biển Đức XVI xem. Xem xong ngài nói với tôi là cuốn sách có tư tưởng thật xác tín. Và tôi hiểu là tôi có thể phổ biến cuốn sách. Tôi cũng thân thưa với Đức Thánh Cha:

- Thưa Đức Thánh Cha, con khẩn khoản nài van Đức Thánh Cha là mỗi khi cho Rước Lễ xin Đức Thánh Cha chỉ trao Mình Thánh Chúa trên lưỡi và người nhận phải quỳ gối để rước Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Tôi nghĩ rằng lời van xin của tôi đã được Đức Thánh Cha lắng nghe, bởi vì, trong các Thánh Lễ do Đức Thánh Cha cử hành, người nhận Mình Thánh Chúa phải quỳ gối và Đức Thánh Cha chỉ trao Mình Thánh Chúa trên lưỡi.

Tôi cầu chúc cho mọi độc giả cùng mọi tu sĩ nam nữ cũng như các anh em tôi trong hàng Giám Mục được lớn lên trong Đức Tin và Tình Yêu đối với Đức Chúa GIÊSU Thánh Thể. Ước mong mọi người tràn đầy Đức Tin và Đức Mến như thánh Gioan, vị Tông Đồ của Tình Yêu, khi ngài nhận ra Đức Chúa GIÊSU Phục Sinh trên biển hồ Tibêria. Thánh Gioan là người duy nhất nhận ra Chúa và nói với thánh Phêrô: "Chúa Đó!" Đây cũng là niềm ước muốn chân thành nhất của tôi. Cầu xin cho tất cả các Linh Mục, Giám Mục và giáo

dân có Đức Tin và niềm xác tín sâu xa mỗi khi tham dự Thánh Lễ cho đến lúc Truyền Phép và Rước Lễ, hầu có thể thân thưa cùng Đức Chúa GIÊSU KITÔ rằng:

- Ngài là Chúa .. Lạy Chúa của con, lạy THIÊN CHÚA của con!

... Trong đêm bị nộp, Đức Chúa GIÊSU cầm lấy bánh, dâng lời chúc tụng tạ ơn, rồi bẻ ra và phán: "Anh em cầm lấy mà ăn, đây là Mình Thầy, hiến tế vì anh em; anh em hãy làm như Thầy vừa làm để tưởng nhớ đến Thầy". Cũng thế, cuối bữa ăn, Đức Chúa GIÊSU nâng chén và phán: "Đây là chén Máu Thầy, Máu đổ ra để lập Giao Ước Mới; mỗi khi uống, anh em hãy làm như Thầy vừa làm để tưởng nhớ đến Thầy". Thật vậy, cho tới ngày Chúa đến, mỗi lần ăn Bánh và uống Chén này, là anh em loan truyền Chúa đã chịu chết. Vì thế, bất cứ ai ăn Bánh hay uống Chén của Chúa cách bất xứng, thì cũng phạm đến Mình và Máu Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ

(1Côrintô 11,23-27).

("Il Settimanale di Padre Pio", 7 giorni di formazione e di informazione cattolica, Anno IX, 21 Febbraio 2010, n.7, trang 18-21)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt